

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Cdo/6/2020
Identifikačné číslo spisu: 2513211793
Dátum vydania rozhodnutia: 31.03.2021
Meno a priezvisko: Mgr. Renáta Gavalcová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:2513211793.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky W. P., bývajúcej v P., zastúpenej Mgr. Romanom Chudým, advokátom, s o sídlom v Piešťanoch, Okružná 7671/1A, proti manželovi Q. P., bývajúcemu v F., zastúpenému spoločnosťou Prosman a Pavlovič advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Hlavná 31, 917 01 Trnava, o návrhu na rozvod manželstva a úpravu pomerov manželov k maloletému S. P., nar. R. na čas po rozvode, zastúpenému kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Piešťany, vedenej na Okresnom súde Piešťany pod sp. zn. 9P/75/2013, o dovolaní manžela - otca maloletého proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 13. februára 2019, sp. zn. 24CoP/3/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Piešťany (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 15. februára 2018, č. k. 9P/75/2013-219 manželstvo účastníkov konania manželov W. P., rod. X., nar. XX.X.XXXX a Q. P., nar. XX.XX.XXXX, ktoré bolo uzavreté dňa XX.X.XXXX vo Q., zapísané v Knihe manželstiev Matričného úradu Q. vo zväzku VII., roč. XXXX, na str. 80, pod por. č. 8 rozviedol (výrok I). Maloletého S. na čas po rozvode zveril do osobnej starostlivosti matky (výrok II). Vyslovil, že obaja rodičia sú oprávnení zastupovať mal. S. a spravovať jeho majetok (výrok III). Otcovi uložil povinnosť prispievať na výživu mal. S. výživným vo výške 250 eur mesačne, vždy do 15.teho dňa v mesiaci vopred do rúk matky s účinnosťou odo dňa právoplatnosti rozsudku o rozvode manželstva (výrok IV). Otcovi uložil povinnosť stykať sa s mal. S. každý párnny týždeň v čase od soboty od 09:00 hod. nepretržite do nedele do 19:00 hod., taktiež každú nepárnu stredu v čase od 15:00 hod. do 19:00 hod. Matke uložil povinnosť mal. S. na styk s otcom riadne pripraviť a maloletého mu odovzdať v mieste svojho bydliska, kde je otec povinný v stanovenom čase maloletého matke odovzdať (výrok V). Zároveň vyslovil, že o náhrade trov konania súd rozhodne samostatným uznesením (výrok VI). Na zistený skutkový stav aplikoval ustanovenie § 18, § 19 ods. 1, § 22, § 23 ods. 1, 2, 3, § 24 ods. 1, 2, 4, § 28 ods. 1, 2, § 62, § 75 ods. 1 veta prvá, § 76 ods. 1, § 25 ods. 1 Zákona o rodine, § 100 Civilného

mimosporového poriadku č. 161/2015 Z.z. (ďalej len „CMP“) a dospel k záveru, že návrh na rozvod manželstva účastníkov konania je podaný dôvodne. Súd na čas po rozvode zveril mal. S. do osobnej starostlivosti matky, čím vznikla otcovi ako povinnému rodičovi povinnosť plniť si k maloletému vyživovaciú povinnosť, ktorú určil vo výške 250 eur mesačne zohľadňujúc priemerný čistý mesačný príjem otca vo výške 939 eur mesačne, ako aj odôvodnené potreby maloletého. Styk otca s mal. S. bol súdom určený v zmysle návrhu rodičov maloletého, nakoľko ho považoval za vhodný, zároveň tiež zohľadňujúci právo otca spolupodieľať sa na starostlivosti o maloletého.

2. Krajský súd v Trnave (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) na odvolanie otca, rozsudkom z 13. februára 2019 sp. zn. 24CoP/3/2019, rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku o určení výživného potvrdil, vo výroku o úprave styku a v závislom výroku o náhrade trov konania zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal vo veci určenia výživného na maloletého dostatočné dokazovanie, vec posúdil správne i po právnej stránke, zabezpečil relevantné skutkové zistenia a dospel k správnym záverom. Na zdôraznenie jeho správnosti a k odvolacím námietkam otca uviedol, že pri určení výšky výživného bolo potrebné zohľadniť najmä tú skutočnosť, že otec má v súčasnosti príjem z pracovného pomeru vo výške 939 eur a iné vyživovacie povinnosti nemá. Odvolací súd dospel k záveru, že výživné, ktoré bolo otcovi stanovené súdom prvej inštancie na maloletého vo výške 250 eur aj s prihliadnutím na súčasné odôvodnené potreby maloletého, vzhľadom na jeho vek, zdravotný stav, je primerané. Podľa zaužívanej súdnej praxe platí, že výživné rodiča na všetky jeho deti by malo byť určené v rozmedzí 20 - 30 % z jeho príjmu, čo súd prvej inštancie pri rozhodovaní o zvýšení výživného nedostatočne zohľadnil. Pri súčasnom zohľadnení opodstatnených výdavkov rodičov nevyhnutných na krytie ich osobných potrieb, ich možností a schopností, odvolací súd dospel k záveru, že otec maloletého má možnosť a schopnosť platiť na výživu maloletého sumu 250 eur mesačne. Sumu určeného výživného môže otec maloletého zo svojho príjmu uhradiť bez toho, aby ohrozil uspokojovanie svojich základných životných potrieb. Na druhej strane takto určené výživné spolu s primeraným výživným od matky a prídavkami na dieťa umožní uspokojiť odôvodnené potreby maloletého. Povinnosťou oboch rodičov je venovať všetky sily dôslednému zabezpečeniu výživy maloletých detí, ktoré sú v plnej miere odkázané výživou na svojich rodičov, keďže nie sú schopné samé sa živiť. Pokiaľ ide o odvolací argument týkajúci sa výšky výdavkov otca, na ktoré poukazyval v podanom odvolaní a ktoré žiadal zohľadniť, uvedené odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodné, nakoľko výživné má prednosť pred výdavkami. Každý rodič má povinnosť v prvom rade zabezpečiť výživu svojho dieťaťa a až následne má právo využiť zostávajúce finančné prostriedky na uspokojenie svojich vlastných potrieb. Zákon nerozlišuje, či ide o nevyhnutné životné potreby rodiča alebo iné potreby. Súd ani nemá povinnosť konkrétne skúmať otázku výšky životných nákladov rodiča, o vyživovacej povinnosti ktorého sa koná. Vychádzajúc z uvedených predpokladov súd prvej inštancie postupoval správne. K námietke odvolateľa, že sa súd nevenoval potrebám maloletého, odvolací súd poukazuje na bod 35. odôvodnenia napadnutého rozsudku, z ktorého vyplýva, že maloletý má bežné potreby.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu v rozsahu, v ktorom odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku IV ohľadne určenia výšky výživného potvrdil, podal otec maloletého dieťaťa dovolanie, prípustnosť ktorého odôvodnil § 421 ods. 1 písm. b/ Civilného sporového poriadku č. 160/2015 Z.z. (ďalej len „CSP“). Je toho názoru, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky - „súd nemá povinnosť skúmať otázku výšky životných nákladov rodiča, o vyživovacej povinnosti ktorého sa koná, nakoľko každý rodič má povinnosť v prvom rade zabezpečiť výživu svojho dieťaťa a až následne má právo využiť zostávajúce finančné prostriedky na uspokojenie svojich vlastných potrieb“, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. S uvedeným právnym názorom odvolacieho súdu nesúhlasí a uvádza, že súd je povinný zistiť skutočný stav veci v rozsahu určujúcim ustanovením § 62 ods. 2, 5 a § 75 ods. 1 Zákona o rodine. Právne posúdenie odvolacieho súdu je nesprávne, pokiaľ súd nemá povinnosť skúmať otázku výšky životných nákladov rodiča a rovnako je nesprávny právny názor súdu, že výdavky povinného rodiča nie sú dôvodné a súd ich nie je povinný zohľadniť. V dovolaní ďalej poukázal aj na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) č. k. II. ÚS 730/2014-17, podľa ktorého za súčasného právneho stavu nie je možné priznať spotrebné mesačné výživné vo výške vyššej, ako sú preukázané náklady na

dieťa, a to ani v prípade, ak by to pomery rodiča dovoľovali. Dovolateľ namietal, že pokiaľ súd prvej inštancie stanovil preukázané mesačné výdavky na dieťa vo výške 195 eur, tejto výške nezodpovedá určená výška výživného povinného rodiča, ktorá preukázané náklady dieťaťa prevyšuje. Pokiaľ odvolací súd považoval za neopodstatnenú odvolaciu námietku otca, že pred súdom prvej inštancie nebol dostatočne zistený skutočný stav veci a preukázané odôvodnené mesačné potreby na dieťa, a to s poukazom na znenie bodu 35. rozsudku súdu prvej inštancie, považuje dovolateľ právne posúdenie odvolacieho súdu za nesprávne. Namietal nesprávnosť právneho názoru odvolacieho súdu, že zákon nerozlišuje medzi nevyhnutnými životnými potrebami rodiča alebo inými potrebami. Je toho názoru, že povinnosť prednosti vyživovacej povinnosti povinného rodiča má tiež svoje limity, a to vo vzťahu len k nevyhnutným potrebám povinného rodiča a súd je povinný uspokojovanie nevyhnutných potrieb povinného rodiča brať do úvahy a pri určení výšky výživného sa s nimi vysporiadať. V dovolaní taktiež namietal, že odvolací súd vec nesprávne právne posúdil pokiaľ aplikoval, aj keď len podporný právny záver, že príjem povinného rodiča možno zaťažiť výživným na všetky jeho deti vo výške 20 % - 30 % bez toho, aby došlo k skúmaniu odôvodnených potrieb maloletých detí a možností, schopností a majetkových pomerov povinných rodičov, najmä vo vzťahu k výdavkom povinných rodičov. Uviedol, že pri určovaní odôvodnených potrieb maloletého sa prihliada na jeho vek, zdravotný stav, ekonomické, kultúrne a sociálne prostredie, pričom výživné má slúžiť na uspokojovanie základných odôvodnených hmotných potrieb oprávneného. Druhým a nemenej dôležitým rozmerom pri posudzovaní výšky vyživovacej povinnosti povinného voči oprávnenému sú možnosti, schopnosti a majetkové pomery povinného. Spravidlivo rovnováha týchto dvoch rozmerov spočíva v tom, aby boli základné odôvodnené potreby oprávneného uspokojené a súčasne nedochádzalo k postupnému znižovaniu sociálnej úrovne alebo úrovne nevyhnutnej zdravotnej starostlivosti povinného. Dovolaciemu súdu navrhol odklad vykonateľnosti rozsudku odvolacieho súdu, a to až do právoplatného skončenia dovolacieho konania.

4. Matka maloletého sa k dovolaniu písomne nevyjadřila.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) nezistil splnenie podmienok pre odklad vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia v zmysle § 444 ods. 1 CSP a preto v súlade s ustálenou súdnou praxou o tom nevydal samostatné rozhodnutie (napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 144/2019, 4 Cdo 108/2019, 9 Cdo 72/2020).

6. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podal v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) účastník konania zastúpený v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania dospel k záveru, že dovolanie otca je potrebné odmietnuť. Odôvodnenie rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

7. Od 1. júla 2016 sa konania vo veciach starostlivosti súdu o maloletých riadia ustanoveniami CMP. Ustanovenie § 76 CMP vymedzuje prípady, v ktorých (v pôsobnosti tohto zákona) dovolanie prípustné nie je; neupravuje teda, kedy (v pôsobnosti tohto zákona) je dovolanie prípustné. Vzhľadom na to, že v danom prípade nejde o vec, na ktorú by sa vzťahovalo ustanovenie § 76 CMP, bolo potrebné aplikovať § 2 CMP, v zmysle ktorého ods. 1 sa na konania podľa tohto zákona použijú ustanovenia CSP, ak tento zákon neustanovuje inak. Prípustnosť dovolania bolo preto potrebné posudzovať podľa ustanovení CSP.

8. Aj za účinnosti CSP treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj naďalej nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami, ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (porovnaj napr. sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 209/2015, 3 Cdo 308/2016, 5 Cdo 255/2014).

9. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 CSP (dovolanie pre vady zmätočnosti) a § 421 CSP (dovolanie pre riešenie právnej otázky).

10. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP) alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP. V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom (s výnimkou § 77 CMP).

11. Otec prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

12. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

13. Pre všetky tri procesné situácie, v ktorých § 421 ods. 1 CSP pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“ a to, ako dovolateľ túto otázku zdefiniuje a špecifikuje v dovolaní. Otázkou relevantnou z hľadiska § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková), ktorá musí mať zreteľné charakteristické znaky. Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom). V prípade dovolania podaného v zmysle tohto ustanovenia je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, o ktorú z možností uvedených v § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP ide, teda z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania (porovnaj napr. sp. zn. 1 Cdo 126/2017, 2 Cdo 225/2016, 3 Cdo 235/2016, 4 Cdo 89/2017, 5 Cdo 12/2017, 7 Cdo 20/2017, 8 Cdo 73/2017).

14. Ak dovolací súd má riešiť právnu otázku, ktorou sa dovolací súd ešte nezaoberal (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP), tak v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení je povinnosťou dovolateľa ako procesnej strany a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom, uviesť ako ju riešil odvolací súd a b/ uviesť ako mala byť táto otázka správne riešená (viď uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 146/2017 z 22. februára 2018).

15. Pred posúdením samotného „vyriešenia právnej otázky“ (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP) treba ešte uviesť, že správnosť súdmi riešených skutkových otázok nemôže byť v dovolacom konaní podrobená meritornému prieskumu, lebo dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP); skutková okolnosť (t. j. skutková otázka, resp. riešenie skutkovej otázky) z hľadiska § 421 ods. 1 CSP je irelevantná.

16. Riešenie skutkovej otázky (quaestio facti) je v civilnom sporovom konaní spojené s obstarávaním

skutkových poznatkov súdu v procese dokazovania. Na rozdiel od toho riešenie právnej otázky (quaestio iuris) prebieha v procese právneho posudzovania vecí, pri ktorom súd uvažuje o určitej právnej norme, jej aplikácii a na podklade skutkových zistení (napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 218/2017, 3 Cdo 150/2017, 4 Cdo 7/2018, 4 Cdo 32/2018, 7 Cdo 99/2018).

17. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP musí byť procesnou stranou vymedzená v dovolaní jasným, určitým, zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožňuje posúdiť prípustnosť (prípadne aj dôvodnosť) dovolania. V prípade absencie náležitého vymedzenia právnej otázky najvyšší súd nemôže pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili súd prvej inštancie a odvolací súd.

18. Vo vzťahu k dovolanej námietke vyplývajúcej z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP dovolateľ uviedol, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, a to od otázky: „súd nemá povinnosť skúmať otázku výšky životných nákladov rodiča, o vyživovacej povinnosti ktorého sa koná, nakoľko každý rodič má povinnosť v prvom rade zabezpečiť výživu svojho dieťaťa a až následne má právo využiť zostávajúce finančné prostriedky na uspokojenie svojich vlastných potrieb“.

18.1. Otcom namietané nesprávne právne posúdenie odvolacím súdom formulované do vyššie uvedenej otázky nespĺňa kritériá vymedzenia dovolacieho dôvodu v zmysle ustanovení § 431 až § 435 CSP, lebo dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ani na prehodnotenie vykonaných dôkazov. Posúdenie konkrétnych skutkových okolností v danej veci týkajúcich sa určenia výšky vyživovacej povinnosti otca, či skúmanie otázky výšky životných nákladov povinného rodiča sa týka hodnotenia skutkových zistení v procese dokazovania. V tejto súvislosti dovolací súd uvádza, že odvolací súd v napadnutom rozhodnutí konštatuje, že výživné stanovené otcovi súdom prvej inštancie na maloletého vo výške 250 eur je primerané aj s prihliadnutím na súčasné odôvodnené potreby maloletého, vzhľadom na jeho vek, zdravotný stav, a to aj pri súčasnom zohľadnení opodstatnených výdavkov rodičov nevyhnutných na krytie ich osobných potrieb, ich možností a schopností. Z uvedeného tak vyplýva, že ako súd prvej inštancie, tak aj odvolací súd pri určení výšky výživného na mal. S. aplikovali ustanovenie § 62 ods. 2, 5 a § 75 ods. 1 Zákona o rodine.

19. Určenie výšky výživného na maloleté dieťa je vždy výsledkom posúdenia vysoko individuálnych, jedinečných skutkových okolností každej prejednávanej veci, ktoré sú nezameniteľné s okolnosťami relevantnými v iných veciach. Každé jedno rozhodnutie o výživnom na maloleté dieťa je založené na riešení čisto individuálnych otázok, ktoré nemôže byť považované za pravidlo pre iné prípady (porovnaj sp. zn. 5 Cdo 87/2017). Pokiaľ účelom § 421 ods. 1 písm. b/ CSP zo širších hľadísk je tiež to, aby sa vyriešením niektorej, dosiaľ ešte dovolacím súdom nevyriešenej, právnej otázky vytvorila a ustálila rozhodovacia prax dovolacieho súdu, je namieste konštatovanie, že vyriešením takto vysoko individuálnej otázky (akou je určenie konkrétneho rozsahu vyživovacej povinnosti) sa ani nemôže vytvoriť ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu. Pri posúdení a hodnotení zákonom ustanovených východísk na určenie výživného postupujú totiž sudy vždy diferencovane v každom konkrétnom prípade a nezotrávajú na určitých striktných hraniciach (porovnaj sp. zn. 8 Cdo 50/2017, 3 Cdo 226/2017, 3 Cdo 88/2017). V takto individualizovanom rámci určovania konkrétnej výšky výživného zovšeobecnenie ani neprichádza do úvahy (porovnaj sp. zn. 3 Cdo 226/2017).

20. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd môže len konštatovať, že otec nevymedzil dovolací dôvod spôsobom vyplývajúcim z ustanovenia § 432 ods. 2 CSP v spojení s § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, preto dovolací súd dovolanie dovolateľa v tejto časti odmietol ako neprípustné podľa § 447 písm. c/ CSP.

21. Posudzujúc dovolanie otca aj z hľadiska obsahu (§ 124 CSP) je možné vyvodiť aj nespokojnosť dovolateľa so zisteným skutočným stavom veci (výdavky - potreby a náklady povinného rodiča, odôvodnené potreby maloletého dieťaťa), čo je možné podriaďiť pod dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné (proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí), ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby

uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

22. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu (účastníka konania) nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej voľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (viď napr. rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

23. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (porovnaj sp. zn. 3 Cdo 41/2017, 3 Cdo 214/2017, 8 Cdo 5/2017, 8 Cdo 73/2017). Dovolací súd preto skúmal, či v konaní došlo k dovolateľom namietanej vade zmätočnosti.

24. Dovolateľ v súvislosti s vadou v zmysle § 420 písm. f/ CSP vytýkal súdom nižšej inštancie nedostatky v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie a v zistenom skutočnom stave, či v nesprávnom hodnotení dôkazov. Najvyšší súd uvádza, že (ani prípadne) nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP (porovnaj sp. zn. 1 Cdo 41/2017, 2 Cdo 232/2017, 3 Cdo 26/2017, 4 Cdo 56/2017, 5 Cdo 90/2017, 7 Cdo 11/2017, 8 Cdo 187/2017). Pri posudzovaní ústavnosti tohto právneho názoru nedospel ústavný súd (porovnaj sp. zn. II. ÚS 465/2017) k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti. Rovnako prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nezakladá ani to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočívalo na nesprávnych právnych záveroch, t. j. nesprávnom právnom posúdení veci (porovnaj judikáty R 54/2012 a R 24/2017).

25. Nadväzujúc na predchádzajúce body najvyšší súd uzatvára, že prípustnosť dovolania otca nevyplýva ani z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP.

26. Nad rámec uvedeného a pre úplnosť dovolací súd uvádza, že pokiaľ dovolateľ poukazoval na rozhodnutie ústavného súdu č. k. II. ÚS 730/2014-17 (konanie pred všeobecnými súdmi o zvýšenie výživného), v tejto veci ústavný súd sťažnosť sťažovateľov (maloleté deti) odmietol ako zjavne neopodstatnenú, pretože už pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie.

27. Najvyšší súd na základe uvedeného dovolanie otca, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné (§ 447 písm. c/ CSP), a ktorého dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP (§ 447 písm. f/ CSP), odmietol bez toho, aby skúmal vecnú správnosť rozhodnutia odvolacieho súdu.

28. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa ustanovenia § 453 ods. 1 CSP v nadväznosti na ustanovenie § 52 CMP a vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

29. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.